

Udvidelsen kom i hus, og dermed har vi nu fået et mere helt EU og også et mere helt Europa. Jeg synes ikke, man kan bruge store ord nok om det, der rent faktisk er sket. Vi er gået fra, at EU – EF, som det hed tidligere – var en klub af rige vesteuropæiske lande til nu at blive et fællesskab, som også er båret af solidaritet, ikke mindst mellem Vest og Øst geografisk set i Europa.

Det var vigtigt, at det lykkedes. Nu er der selvfølgelig kun tilbage at afvente de nationale folkeafstemninger, som skal føre til endelig ratifikation fra de nye medlemslandes side, og vi håber selvfølgelig, at der vil blive fuldt hus, om jeg så må sige, når vi kommer igennem de nationale ratifikationsprocedurer.

Der kan være mange ting at tage fat på i relation til det, som regeringen har måttet varetage som EU-formandskabsland, og både statsministeren og udenrigsministeren har jo nævnt en del områder. Et af de områder, hvor jeg ikke er enig i vurderingen af det resultat, der blev opnået, er i forhold til Johannesburgtopmødet, ikke sådan at forstå, at jeg er uenig med regeringens og EU's optræden på selve topmødet, det er jeg sådan set ikke, men jeg er ikke enig i vurderingen af det endelige resultat, der kom ud af topmødet. Det har jeg også haft lejlighed til at tilkendegive i en anden debat end den, vi har i dag, så det skal jeg sådan set ikke pille videre i.

For Kristeligt Folkeparti var det skuffende, at vi ikke nåede en Global Deal og heller ikke en deal mellem de rige lande i verden og udviklingslandene, som for alvor kunne rykke i en mere bæredygtig udviklingsretning.

Udenrigsministeren specielt var inde på flere væsentlige social- og udenrigspolitiske elementer, som også må tages med i den her debat. Udenrigsministeren understregede med rette, at de transatlantiske bånd er blevet styrket under det danske EU-formandskab. Det er jeg enig i, og man kan jo sige, at det, at man også nåede til under Københavntopmødet, at det nu bliver muligt for EU at låne NATO-aktiver, er med til ikke bare, at vi kan konstatere, at de transatlantiske bånd bliver styrket, men at der også er kommet noget konkret ud af det, at det nu kan ske fyldt. Det er jo også det, der for alvor for Kristeligt Folkeparti aktualiserer debatten om det danske forbehold på forsvarsområdet; det skal jeg vende tilbage til senere.

Jeg vil også godt her nævne den måde, som regeringen på EU's vegne tacklede hele debatten om Irak på. Jeg synes, det er væsentligt, at Dan-

mark som formandsland fik samlet EU om en fælles politik, der gik ud på, at EU-landene som helhed skulle følge FN-sporet. Det synes jeg faktisk var lidt af en bedrift under det danske EU-formandskab. Der var til tider mulighed for, at EU-landene var gået hver deres vej, men det lykkedes faktisk at få samling om det danske synspunkt, at EU også skulle følge FN-sporet, at vi skulle fastholde ikke bare os selv, men også amerikanerne på det, og det lykkedes jo som bekendt.

Der, hvor det måske ikke lykkedes i så høj grad, men det kan vi måske dårligt klandre EU og den danske regering for, var jo så med hele Mellemøstenkonflikten, hvor man jo i opspillet til det danske EU-formandskab må sige, at ikke mindst udenrigsministeren gav udtryk for store forhåbninger om, at Danmark som EU-formandskabsland kunne være med til at bringe fredsprocessen på rette spor igen.

Kvartettens initiativer undervejs har selvfølgelig været positive i sig selv, men jeg synes alt andet lige, at man må konstatere, at vi ikke nåede nær så langt, som vi var nogle, der håbede, og specielt med Danmark i spidsen, og det skyldes jo selvfølgelig, at hele fredsprocessen i, jeg ved ikke hvor mange omgange, snart er blevet bombet tilbage ved brug af selvmordsbomber og også af de gengældelsesaktioner, som har været med til at påkalde sig vrede.

KI. 17.30

Jeg synes, det er vigtigt at understrege her, at uanset at Danmark ikke længere er EU-formandskabsland, så har vi en rolle at spille på det område, også som værende et af de lande, der kan tale med parterne, et indtryk, som jeg mener at den danske regering har bidraget til at forstærke under formandskabet.

Nu forestår vigtige debatter fremover om det, der pågår i konventet, og som fører os frem mod en ny traktat. Vi er i Kristeligt Folkeparti enige i, at man ved at udvide EU bliver nødt til at fokusere på beslutningseffektiviteten, herunder selvfølgelig også diskussionen om flere flertalsafgørelser i EU-sammenhæng, at nærheden må sikres bl.a. ved, at vi får en substantiel debat om, hvordan de nationale parlamenter i højere grad kan blive inddraget i beslutningsprocessen, at kompetencen mellem EU og medlemslandene også bliver diskuteret, og skal det ikke være et direkte kompetencekatalog, som vi ellers i Kristeligt Folkeparti har megen sympati for også er juridisk bindende, så må man finde andre former for at sikre, at befolkningen også kan se,